

TURNOVER

Een vijfdelige serie van ultrakorte verhalen,
exclusief geschreven door Karin Amatmoekrim voor Turnover

De ochtend

Het was een dag als de meeste andere dagen. Door het open raam in de slaapkamer waaide een constant en ondefinieerbaar zoemen naar binnen. Het klonk in andere steden, elders ter wereld, precies zo. Ze hield haar ogen nog even dicht om beter te horen. Het kon een dinsdag zijn, maar even goed ook een woensdag. Geen zondag, want op zondagen was de stad stiller dan op alle andere dagen, alsof het hardnekkig vasthield aan een aloud systeem van die ene dag rust na zoveel dagen werk, ondanks dat de inwoners allang hadden besloten om elke dag van de week de winkels open te gooien want god had niets van doen met de consumptiemaatschappij, of andersom. Hoe dan ook; het was een willekeurige dag, maar geen zondag.

Ze rekte zich uit, stapte uit bed en liep naar de kleine badkamer halverwege het appartement. Op het kleine betegelde vierkant van de douchecel liet ze het water langs haar gezicht stromen. Ze keek toe hoe het schuimend van haar lichaam wegliep, en in het putje verdween. Ze stelde zich voor hoe het door een buis het huis verliet en daarbuiten opging in een brede ondergrondse stroom van zich bij elkaar voegende stroompjes, uit andere doucheputjes, met schuim van andere lijven, en zo meerkleurig, meerschuurig, zich zou voegen in een brede rivier, vol kolkende versnellingen waaruit niet meer op te maken was welk stroompje van wie was. Een woeste rivier aan douchewater die in haar bochten onverwacht stille poeltjes kende. Die stroom, dacht ze, terwijl ze de slaap uit haar ogen spoelde, dat was de stad. Een brede rivier, gevormd door losse stroompjes en straaltjes, die elkaar opzochten en in elkaar opgingen. Even makkelijk was het voor mensen om zich te verliezen in een ander. Even eenvoudig was het om te vergeten wie je bent, in een stad als deze.

Ze stapte uit de douche en sloeg een badlaken om zich heen. Toen ze naar het raam in de woonkamer liep, liet ze vochtige voetstappen achter op het parket. Ze keek naar buiten, waar de stad al ontwaakt was. De straat onder haar voeten strekte zich uit onder een tooi van rood gebladerte. De wegen liepen vol met auto's, de stoepen vol mensen te voet. Tussen de twee autobanen, de een ging de stad in, de ander uit, lag een smal perkje. Een oude man liet er zijn hond uit. Hij keek, als zij, bewegingsloos naar de drukte om hem heen. Op straat was hij de enige zonder haast.

Een stoplicht sprong op groen. De rij auto's trok op, de straat liep leeg. Een nieuwe rij vormde zich toen het licht weer rood werd. De oude man diepte een plastic zakje uit zijn broekzak. Hij bukte zich en raapte de uitwerpselen van het hondje op. Van de aandacht waarmee hij het zakje dichtknoopte ging iets van eenzaamheid en verlangen uit. Het hondje blafte geluidloos naar de overkant. Van waar zij stond, kon ze niet zien wat zijn aandacht had getrokken. Ze draaide zich om en kleepte zich aan. Het was een dinsdag (of niet) en ze zou zich vandaag niet haasten. De stad kolkte achter het raam. Als ze erin zou stappen, zou ze meedrijven. En als ze geluk had, zou ze aanspoelen waar ze vandaag zou moeten zijn.